

בסיעתא דשמיא

שיעורים בפרשת השבוע

שנאמרו בבית המדרש

'בית יהושע'

רחוב מנחת יצחק 2

עירי"ק ירושלים תובב"א

ע"י הרב"ג

ר' מנשה ישראל רייזמאן שליט"א

יום ו' פרשת לך לך | יב חשון תשפ"ד

ניתן לשמוע בקו ישיר: 03-6171105

www.kolhalashon.com

**ניתן להאזין לשיעורים
בקול הלשון
03-6171111**

**להורדת הקונטרס
באתר קול הלשון
www.kolhalashon.com**

הסכים אברהם לשיעבוד מלכויות והתפלל לגלות ישמעאל

למדנו בס"ד בשיעורים הקודמים על החזון שהראה הקב"ה לאע"ה בברית בין הבתרים, ד' מלכויות העתידים להשתעבד בישראל בגלותם, וכשבא דוד המלך למנוע אותם לא נתנו אע"ה למונעם, כי הוא בחר בגזירת הגלות שעי"ז יבואו בני ישראל לתכליתם הטוב והנצחי. ולבד מזאת התפלל אע"ה 'לו ישמעאל יחיה לפניך', ופירשו רבוה"ק שהתפלל על גלות ישראל אצל בני ישמעאל שיתקרבו בני ישראל על ידי כך.

מסרבים ישראל לקבל נחמה מאברהם על הגלות

ומבואר ב'מדרש הגדול' דבני תימן שלאחר גמר הגלות יבואו האבות"ק לנחם אותנו, כשיקום אע"ה לנחם אותנו יאמרו לו ישראל 'ממך אין אנו רוצים נחמה, שאתה אמרת לו ישמעאל יחיה לפניך', וגם לא מיצחק שאמר 'ופרקת עולו מעל צוארך', וגם לא מיעקב שביקש שיוציאו את ארונו ממצרים ויקברוהו בארץ ישראל, איך השאיר אותנו לבד. עד שיבא הקב"ה לנחמנו.

רציחות ישמעאל בשם השם אחד

והנה שמו 'ישמעאל' מרמז על שני בחינות, אחד שהקב"ה ישמע תפילות ישראל בגלות זה, 'ישמע א"ל ויענם', והשני שמצד ששם ה' משותף בשמו 'א"ל', הוא בא ללחום בשם ה', וכדרכם להזכיר תמיד שם 'אללה'. וכמו שביאר המהר"ל ששאר המלכויות ירשו מלכותם ממלכות ישראל, כשזה קם זה נופל, אך ישמעאל אינו יושב על כסא מלכות ישראל, יש לו ענין בפני עצמו, וכדמשמע מלשון הפסוקים שאמר הקב"ה לאע"ה ששרה תלד לו את יצחק, ומלבד זאת עוד דבר נפרד 'ולישמעאל שמעתיך'. ובכך הם שונים מכל שאר המלכויות והגלויות, ששאר האומות עובדי אלילים או כופרים לגמרי, ושונאים את ישראל על שכופרים בהבליהם, אך ישמעאל הוא ענין אחר שגם הוא מדבר בשם הבורא.

ד' אמות לפני ישמעאל המתפלל כעומד לפני השם

ואמר הגה"צ רבי משה שפירא זצ"ל ששמע מהמשב"ק של מהרי"ל דיסקין זי"ע שהיה גר בעיר העתיקה בירושלים בין הערביים, וכנודע שדרכם לפרוש איזה שטיח על הארץ ולהשתחוות כמה פעמים ביום, ומהרי"ל היה נמנע מלעבור בד' אמות שלפני ישמעאל כשהוא מתפלל! עד כדי כך היה סבור שהתפילה שלהם יש לו דין של העומד ומתפלל לפני ה', לא רק כשאר ברכות אלא כתפילת עמידה. וכ"כ הרמב"ם באגרת תימן שאמונת היחוד של ישמעאל הוא 'אמונה שאין בה דופי'. אלא שאמונתם מעורבת בנביא שקר, והם מקשרים בחדא מחתא את אמונת היחוד באותו נביא שקר, אללה אכבר ומוחמד נביא, הכל בצירוף. רישא אמת וסיפא שקר.

עדות אמונת היחוד בטלה מקצתה בשקר נבואת מוחמד

אמנם נ"ל שכיון שעדות שבטלה מקצתה בטלה כולה, וכיון שתוך כדי דיבור הם אומרים דבר שקר, מתבטל כל העדות לגמרי, סיבב הקב"ה שישאר לנו היחוס של 'אתם עדי נאום השם', שלא תהא עוד אומה בעולם שמעידה עדות אמת על אחדותו ית' רק אנחנו בני ישראל, ולכן החליקם בטעות הנביא המשוגע שיזכירוהו תוך כדי דיבור להעדות על אחדות ה'. ועי' בדברי הרמח"ל שהאריך בזה בספרו 'קנאת ה' צבאות'.

עצמותו של פרא בתואר אדם בן תרבות

אמנם עוד יש להתבונן בענין ישמעאל, ע"פ מה שביאר מהרי"ל דיסקין בפרשה, כשבא המלאך ובישר להגר שהיא תלד בן ותקרא שמו ישמעאל, והוא יהיה **פרא אדם**, וקשה שהרי דרך בני אדם שמזכירים תחילה שם עצם ואח"כ תואר, כגון 'זקן ממרה' ולא 'ממרה זקן', 'אדם גדול' ולא 'גדול אדם', 'שור הבר', ולא 'בר השור', וא"כ היה צ"ל 'אדם פרא' ולא 'פרא אדם'? וביאר מהרי"ל כי אכן ישמעאל הוא הפוך, עיקר שמו העצם הוא 'פרא' והתואר הוא 'אדם', עצמיותו פראית מצד עצמו.

וכן אמר החפץ חיים זי"ע על כל בני ישמעאל בכל הדורות 'אפילו יתאספו כל בני התרבות שבעולם וירצו לחנך את ישמעאל, ישאר פרא אדם', כמעשה החתול והעכבר דרבי יונתן אייבשיץ, אפילו ילבישו את הישמעאלי עניבה מכובדת, ברגע שנתפס בנקודת הפרא שבו הוא חוזר לאכזריותו. אי אפשר להפקיע ממנו את מדת 'פרא

אדם' שבו, וכן רואים עד היום הזה.

'דמוקרטיה' ישמעאלית לא תיכון אלא בכוח החרב

כי אף שבדורות אחרונים הגיעו האומות לידי הסכמה כללית למעט ממלחמות, העולם הדמוקרטי הולך ומתרחב על עוד ועוד מדינות, לסדר את החיים לא באופן של אלימות, אבל בארצות ישמעאל אין זה מצליח, אפילו בישמעאלים הדמוקרטיים כגון מצרים, מי מושל למעשה במצרים, אנשים שהתקוממו בכח החרב, ולא מתוך הסכמת העם. וגם כשעושים בחירות לכל העם, בסוף היום באים עם חרב לסופרי הקולות ומאיימים עליהם ברצח אם לא יאמרו שהרוב עם המיליציה, ודי בזה. עד היום הזה אין מדינה ערבית אחד בעולם שהמלוכה שלהם עומדת בהסכמת העם כשאר האומות. כי אי אפשר לחנך פרא אדם. ממש כמו חיות בג'ונגל שנלחמים זה בזה לכבוש טרטוריה בשטח היער, ומנגחים בקרונותיהם בכח ועוצמה חזקה, ויש להם כללי נצחונות, שהמנוצח מוריד ראשו ומסתובב והולך לו. כשיטת האריות והדובים ואילי היער, כך ממש בין הישמעאלים, הוא פרא אדם.

רופא עינים אנגלי ופרא אדם סורי

הנשיא בסוריה הוא חניך האוניברסיטה האנגלית, למד רפואה והוא מומחה ברפואת עיניים, מאידך הוא יכול לערוף ראשים במחי יד, כי לרפאות עיניים אינו מצד טבעו, אלא כעניבת החתול, עריפת ראשים זהו מצד טבעו שהוא פרא אדם.

והדברים מבהילים שהרי בבתי הרפואה בכל אתר ואתר בארץ הקודש ובתפוצות, ישנם הרבה רופאים ומנתחים מבני ישמעאל, והרי ה'פרא' שבו הוא מצד טבעו, ומה שהוא 'רופא' הוא רק בשם המושאל. איך אפשר לשכב על מיטת הרופא הערבי כשיש בידו כלי שיש בידו להמית, צע"ג. רק השי"ת לבדו ישמור וירחם על ישראל.

פרא שאינו מקבל עול מרות וגבולות

כתב הרש"ר הירש זי"ע בחומש כי תיבת 'פרא' משורש תיבת 'פרח, פרע', מורה על מי שאינו יכול לקבל גדרים וסייגים, כמו כל חיות פרא שאיננה יכולה להיות בתוך גדרים ומחיצות, שאין לה גבול לקבל מרות.

מדוע התפלל אברהם שנחיה בגלות ישמעאל?

אחרי ככלות הכל נתעצמה התמיהה מדוע ביקש אאע"ה 'לו ישמעאל יחיה לפניך' האין אפשר לחיות בגלות ישמעאל, ובזה"ק מסופר שאמר רבי חייא לרבי יהודה 'אוי לאותה שעה שאמר אברהם אבינו לו ישמעאל יחיה לפניך'.

ואי"ה נזכיר בזה שני נקודות, אחת לכבר המדינה ואחת לכבר השבת, ושניהם כלולים זה בזה.

ישמעאל נולד בקשת ומוראו כקשת מחוץ לגבול

אי' בפרקי דרבי אליעזר 'נולד ישמעאל בקשת ונתרבה בקשת'. וצריך להבין מה הכונה שנולד בקשת, ודוחק לומר שנולד בחודש כסליו מזל קשת, וביאר הרד"ל כי ישמעאל מבקש לשלוט על מקומות רחוקים שהם מחוץ להישג יד.

שני כוחות יש במלחמה חרב וקשת, חרב שולט על הקרוב, הקשת על הרחוק, וכן הכלי משחית בימינו הם בבחינת קשת להשליך פצצות למרחוק, אין שום מדינה נורמלית שמכינה טיל שיוכל להרוג אנשים במרחק אלפיים קילומטר, יושב לו ערבי תימני ומשליך פצצות למרחק של אלפיים קילומטר, מה לי ולך? זהו הגדרת 'פרא', 'כי פרוע הוא', יצא מהגבולות. לכל אומה ואומה יש גדר וגבול, עד כאן בלגיה, עד כאן הולנד, עד כאן הונגריה ועד כאן פולין, אף שיש פעמים סכסוכים בין המדינות היכן הוא מקום הגבול, מריבים ומסתדרים. אבל ישמעאל הוא פרא אדם, צוחק על כל הגבולות שבעולם, זורק בקשת גם למרחק של אלפיים קילומטר.

מתגורר כאדם ופרא להטיל אימתו למרחקים

בדרך כלל האדם הוא מוגבל כי הוא יושב רק במקום אחד ואינו יכול להיות בשני מקומות בבת אחת, דוד המלך

ע"ה אומר 'מי יתן לי אבר כיונה', אבל בפועל אין לנו כנפיים לפרוח, כל אחד נמצא במקומו, ד' אמות של אדם קונות לו. אבל ישמעאל שהוא פרא, רוצה לשלוט גם שלא במקומו, לכן הוא משליך למרחוק בקשתו, שאתה שם במקום הרחוק תתיירא ממנו, תדע שאני קיים ותפחד ממני אפילו כשאני יושב בתימן הרחוקה. ו

אילו היה ישמעאל מתגדל ביערות אמזון עם הקופים, היה פשוט יותר להבין מהו 'פרא', אבל כיון שהוא מתגדל בבני אדם על האדמה בתוך ערים ושכונות, חנויות ובתי מסחר, נדמה שהוא מהחיות והבהמות הביתיות ולא המדבריות, אך בסוף מתגלה שבמחסן שמתחת לבית יש לו פצצות ומשליך למאות קילומטרים רחוק מביתו, זהו הגדרת 'פרא אדם'.

הצורר הגרמני ימ"ש, שלא היה צר כמותו מימות עולם, אעפ"כ היו גבולות של מדינת גרמניה, אף שכבשה עוד ועוד מדינות, סוף כל סוף במקום הגבול עד שם שליטתו, אם זכו לצאת מגבולות שליטת הרייך היו עושים יום הצלה, אבל ישמעאל יש לו קשת שמשליך למרחוק, לא מתייחס כלל לגבולות שבין הארצות.

חרב אדם בגבולו וקשת ישמעאל למרחוק

וכמובן שגם עשו לקח את הקשת ממדת חמיו ישמעאל, וישמעאל לקח כח החרב מחתנו עשו, אך חרבו של ישמעאל שאול בידיו מחתנו, וקשתו של עשו שאול בידיו מחתנו, בעיקרן של דברים יש לישמעאל קשת ולעשו חרב. מהות של ישמעאל הוא להטיל מורא ופחד גם להרחוקים ביותר. בבחינת קשת.

כוח ישמעאל לעורר יראה פנימית בישראל הרחוקים

וכיון שביקש אע"ה 'לו ישמעאל יחיה לפניך' כי ידע שהגלות בישמעאל הוא לטובתו, וכבר גילה המגיד ממעזריטש זי"ע ותלמידו ה'מאור עיניים' זי"ע ועוד שמתוך היראה חיצונית צריך אדם לבא ליראה פנימית. א"כ כיון שקליפת ישמעאל מטיל אימה למרחוק כפרא בלי גבול וצמצום, כמו שהיה בשבוע זה שבני ישמעאל מיליציות רחוקים מארץ תימן השליכו פצצות לארץ ישראל במרחק של אלפיים ק"מ, כך גם המדה הטובה שמתעוררת בגלות ישמעאל להשיב בתשובה גם אנשים רחוקים ביותר. אנשים שלא נכנסו לבית כנסת שנים רבות, ואם פעם היה להם יראת הכבוד מיום הכיפורים, ירדו מדחי אל דחי, עד שמרגישים חמש מאות קילומטר רחוק מבית כנסת, או אפילו אלפיים קילומטר רחוק מהקדושה והאמונה, בא כח ישמעאל בגלותינו לעורר יראת ה' גם להרחוקים ביותר. כי כשנתעוררו מתוך אימה ופחד, כבר קבלו על עצמם לשמור שבת, וללבוש ציצית וכו', לולא ישמעאל לא היתה באה היראה על הרחוקים.

וכמבואר ברש"י שיש חילוק בין 'אימתה' ל'פחד', זה על הקרובים וזה על הרחוקים, גם בענין יראת שמים צריכה היראה לבא לכל קצוות תבל, כי לא ידח ממנו נדח, משיח צדקנו אינו מותיר אף אחד מאחוריו, כולם צריכים לשוב להשי"ת. וזה שפעל אע"ה על גלות ישמעאל שמפיל אימה ופחד גם על הרחוקים, להשיבם להשי"ת.

לו ישמעאל יחיה להטיל חצי יראתך בישראל

וכשנתבונן בפנימיות הדבר נמצא דבר פלא, שכל העולם מלא יראה חיצונית מדבר שהוא רחוק ממנו מאד, זה יש לו פצצות כאלה וזה פצצות יותר חזקות, זה מגיע לאלפיים קילומטר וזה לשמונה אלף קילומטר, היראה הזאת משביתה את המשתוללים. ומדה טובה מרובה, גם כשאתה רחוק לגמרי מהשי"ת תוכל להתחזק מעתה ביראת ה'.

וזהו הכח של קשת שמטיל אימה ופחד למרחוק, כך הוא ביראת ה', שהקב"ה שולח חצי יראת לאנשים שהם במקום רחוק ברוחניות, חרב דחובות הלבבות אינו יכול להבין, שעדיין אינו יודע הא' ב', רק חצי ישמעאל משפיעים למרחוק, ועי"ז נתעורר הפנימיות של כל איש מישראל ושבים להשי"ת.

קורין לישראל אללה אכבר להזכיר שמע ישראל

זה שהתפלל אע"ה 'לו ישמעאל יחיה לפניך' ופרש"י 'ביראתך', כמובא בתפילת השלה"ק, והכונה ליראת בני ישראל את ה', כי לאחר הגלות הארוך הזה, וכל העוסקים להחזיר אנשים בתשובה, מתייאשים מאנשים הרחוקים מאד, הגרים בכפר עזה, וביושבי השמאל שבשמאל, אין שום מקוה בשובים האלה, לא מקוה ולא

טהרה, אין עם מי לדבר, אך הקב"ה אינו מוותר על שום יהודי, וע"י גלות ישמעאל נשלכים חיצונית יראה גם למקומות הרחוקים, ויאתיו כל לעבדך.

והאמת ייאמר שלא הם הרחוקים ולא אנו הקרובים, רק דברנו בלשון כזה לסבר את האוזן, לפי מה שהיא רוצה לשמוע, אך לב יודע מרת נפשו אם הוא בעצמו קרוב או רחוק. אם הוא כן ירא את ה' או לאו. והקב"ה מעורר את כל ישראל לשוב ליראתו, והלך בסערות תימן, ה' צבאות יגן עלינו. מעתה ועד עולם יפרוש עלינו סוכת שלומו ולא ישמע עוד שוד ושבר ח"ו, אך מה שכבר היה לנו השאת והשבר, שלא יתקיים ח"ו 'לשוא הכיתי את בניכם', נתעורר ליקח את המוסר לשוב ליראת ה'.

וכבר לא צריכים דווקא לשמוע זאת מספרי מוסר, כי הישמעאלי בשעת הרציחה עצמה צועק 'אללה אכבר' כלומר, אלקים הוא הגדול והכביר, אל תברח ממנו, הרי להדיא שהיראה החיצונית מצד עצמה צועקת על יראת ה' הפנימית. באותם ישובים שלא שמעו בהם 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד', שמעו בהם בערבית 'אללה אכבר'. עד כאן הנקודה הראשונה, בכלליות אמרנו שזה שייך לכבר המדינה אבל כאמור זה שייך לכל אחד מאיתנו.

רציחות ישמעאל לשם שמים במסירות נפש ומלחמת קודש

ועתה ניגש באימה להנקודה השניה, ענין עדין ורגיש אך חשוב לכל אחד מאיתנו.

כתוב בספר דניאל במראה החזיון [ז,ח] 'מִשְׁתַּכַּל הָיִית בְּקִרְבָּי וְאָלוּ קֶרֶן אַחֲרֵי זַעֲרָה סִלְקַת בִּינִיהֵן וַתִּלְתֵּן מִן קִרְבָּי קִדְמִיתָא אֶתְעַקְרָה מִן קִדְמָה, וְאָלוּ עֵינֵי פְעִינֵי אֲנָשָׁא בְּקִרְבָּא דָּא וַפִּם מְמַלל רַבְרָב' וביאר רבי סעדיה גאון: מביט הייתי בקרנות האלה כי כל אלה המלכים יחד כל אחד ואחד במדינתו כי מדינות מלכות ארם הרבה: ואלו קרן אחרי זעירא. והנה קרן אחרת קטנה עלתה ביניהן בדעתי שהיא מלכות ישמעאל שבערבייאה: ותלת מן קרניא. ושלש מן הקרנות הם שלשה מלכים נתעקרו ונפלו מן העשרה, ובדעתי שתיים מן הקרנות הם שני מלכי ארם כי מלך ישמעאל לקח את ארצם ואת מלכותם אז מלך האחד בקושטנטינא והאחד מלך בארץ אשכנז על כל איטלייא, וקרן הג' שנעקרה היא מלכות פרס ועילם מדבר לשון פרס המגושים העולים וראש שלהם יוזגדר שהוא נשאר אשר לקח ישמעאל את המלוכה מיד בבל ואצפהן [איספהן שבאיראן] ושנער וכל מדינת בראשאן: ואלו עיינין. והנה עינים כעיני אדם בקרן הזאת ופה מדבר גדולות ואמר שלחני אלהים'.

ופום ממלל רברבן ואומר שלחני א'להים 'חזב אללה'

ישמעאל לקח את המלוכה ופיו מדבר גדולות 'שלחני אלקים', כן הוא בלשון ארמית 'חזב-אללה' שליחי ה', כך הוא שם קבוצת הרוצחים 'חזבאללה', באמת אין זה שם נורא המורה על רציחה אלא על שליחי ה', וכל נביא דקדושה הוא גם שליח ה'.

הישמעאלים ברציחתם באים במסירות נפש, הם יודעים שלא ישובו לביתם חיים, הם קוראים לזה 'מלחמת מצוה', בלשונם ג'יהאד תרגומו מצוה. אף שאין אנו יודעים מה רצון ה' יש בזה, הישמעאלי לפי טעותו משוכנע שכך הוא רצון ה', פום ממלל רברבן, מדבר גדולות שעושה פעולותיו למען קדושת שם ה'.

בל נשגה בעוולות ורדיפות במעטה של לשם שמים כמידתו

כיון שישמעאל בא בשם ה', צריך לשוב בתשובה כנגדו, מדה כנגד מדה, בראש ובראשונה שגם אנו נעשה כל דבר לשם שמים, ה' יזכנו, ועוד יש לנו לתקן מעשינו להזהר ולהשמר לא להיות אנחנו מהג'יהאד הישראלי, אם הישמעאלי רוצח 'לשם שמים', יש לנו ללמוד שאנחנו לא נהיה כמותו, ולא להרוג אנשים לשם שמים. כי יש גם בתוכינו אנשים שעושים כל מיני עוולות שבעולם, וכששואלים אותם 'היתכן', הם צועקים שהכונה שלהם לשם שמים, ויש לו מקורות נאמנים מן התורה מן הנביאים ומן הכתובים, והרי להבדיל אין סוף הבדלות, גם הערבי טוען שיש לו מקורות מהקוראן פרק ל' ומ-סורה פרק 2, ובשם ה'קודש' שלהם הותר להם כל הרציחות והשחיטות בתכלית האכזריות רח"ל, וכשידייו טבולות בדם הוא מרים ידיו לאללה ואומר לו, בשבילך עשיתי כן. המחזה המבעית הנורא הזה בא לעורר אותנו אם אנו לא נהגנו בהתנהגות כזאת.

לצערנו הדבר מצוי ברציחות בחרבות שבשפתותיהם ובעטים שבין אצבעותיהם וביבורם שבין שיניהם,

וכמבואר בגמ' מה שהיה בסוף תקופת בית שני, אף שיש כונה חזקה 'לשם שמים', שלח הקב"ה ערבים שגם הם שוטחים וטובחים 'לשם שמים', רוממות א"ל בגרונם – אללה אכבר, וחרב פיפיות בידם רח"ל, כדי שנתעורר להפסיק לשחוט יהודים בפה ובכתב 'לשם שמים'. עי"ז ננצל מה'לשם שמים' של הישמעאלים שהם עושים פעולות שאי אפשר להבין היתכן שהם לשם שמים, כי גם אנו לא נעשה פעולות שאי אפשר להבין איך הם לשם שמים...

נהרא נהרא ופשטיה בדרכי העבודה והדעות

זה הזמן לעצור את הסיבה שגרמה לחורבן בית המקדש, שנאת חינום, ולדון כל יהודי לכף זכות, וגם כשדעתנו שונה מדעתך, תבין שכשם שדעתך לשם שמים גם דעתו לשם שמים, כי נהרא נהרא ופשטיה, יש הרבה קהילות בישראל, הרבה מנהגים הרבה הדרכות, כל צדיק וכל מנהיג כפי דרכו מתכוון רק לקרב את אנשיו להשי"ת, כל אחד לפי עניינו. ומה לנו לזלזל זה בזה, נתחיל להאמין שכוונת כל אחד מישראל רק לשם שמים.

הנצי"ב כותב שבסוף תקופת בית שני התחיל הדבר הזה שהיו כמה וכמה שיטות ודעות חלוקות זו מזו, וזה גרם מחלוקת ורציחות, עד שלשכת הגזית נסתלקה מירושלים שלא היו יכולים להספיק לדון כל כך הרבה בדיני נפשות מחמת ריבוי הרציחות, וביאר הנצי"ב שכל אותם הרציחות היו רק 'לשם שמים', כל כת חששה בחברתה שהם מומרים ואפיקורסים ואינם פרושים מספיק, רק כי לא היו די קנאים כמותם, ומיד פסקו עליהם 'מורדין ולא מעלין' כשבאמת היה הכל מלא בפניות ורשעות, הכל עשו לשם שמים.

הרה"ק מסאטמר זי"ע לוחם מלחמת ה' באמת, הוא פירש עה"פ 'כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה'. וקשה דבשלמא ארץ חדשה צריך לעשות ארץ טהורה וקדושה, שהתקלקלה ע"י ריבוי תאות ועבירות, אך מה אנו צריכים 'לשמים' חדשים מי קלקל אותם? ותירץ כי ה'שמים' הישנים נחרבו ע"י העבירות והמריבות שעשו 'לשם שמים'...

כה דברינו לעצמי ולשלומי אמוני ישראל, והרי אתה יודע שגם האדם שאתה חולק עליו, גם הוא אוכל כשר, ומל את בניו ביום השמיני, שומר שבת, ולומד תורה ומתפלל, אלא שאינו מתאים כפי השיטה שלך אם בענין בחירות אם בענין הפגנות אם בנוסח סדר הלימוד או דרך העבודה ונוסח התפילה, וכי זה מצדיק 'חרב פיפיות' 'חרבות שבשפתותיהם'? והרי אינם חמורים פחות מחרב של הרוצח ממש, כמבואר בגמ' ד'קמצא ובר קמצא'.

וכיון שראינו בני ישמעאל שרוממות א"ל בגרונם 'אללה אכבר' ולשם שמים הם שוחטים וטובחים באכזריות, וכל יריה וכל חרב הם אומרים לשם שמים, אם הקב"ה הראה לנו דברים נוראים כאלה, אין לנו אלא לתקן את ה'לשם שמים' שלנו.

חרב פיפיות בשפתים וכתבים מלאים ארס

מה נאמר ומה נדבר, לא באנו ח"ו לקטרג על בני ישראל המסולאים מפז, אך 'אם לא עכשיו אימתי', מי יודע אם לעת כזאת הגענו למצב כזה כדי להתעורר להטיב מעשינו, והרי בכל שבוע ושבוע מדפיסים עיתונים בלשה"ק וציטונגען באידיש ובהם מאמרים המלאים חיצים לדקור ולזלזל בגסות על מי שאינו הולך בדרכי, פחד נורא, והרי גם לפני מלחמת העולם השניה היו מדפיסים עיתונים רבים ובהם לשון הרע ודברי חיצים וקשתות מקהילות כנגד קהילות אחרות, כי שם קבלו רב שהוא לא מהשיטה שלנו ולא היה חסיד של הסבא זכרוננו לברכה, ועי"ז אסרו את השחיטות ופסלו את הסידור קדושין וכו', לא נפתח פצעים ישנים, עד כדי כך שהיה גדול מישראל שעמד אחר המלחמה ואמר בפה מלא שהוא אינו תמה מדוע באה אותה הצרה הנוראה, כי הוא עוד זוכר את כל המחלוקות הללו, הגם שנחלקו גם על זה, לא נאריך בזה בעת. אך עתה שאנו טועמים מרירות חרבו וקשתו של ישמעאל והוא עושה הכל לשם שמים, בוודאי שומה עלינו לתקן את ה'לשם שמים' שלנו. אף שאינו שייך כלל לשם שמים, הוא משוכנע כך בטעות, על כל אחד מאיתנו חובת השעה לבדוק בבכי נפשו האם ה'לשם שמים' שלו הוא אכן מוצדק. האם אין אני כמו אותו ערבי הרוצח לשם שמים. גוואלד געשריגן.

איש מצרי מכה עברי כיון ששני עברים ניצים

הראני ידי"נ הרה"ג רבי שרגא שליט"א מדברי ה'עטרת משה' ממאקאווע זצוק"ל בספרו 'כלי גולה' שכתב בעצם שנות הזעם, 'ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם', ביום הראשון ראה איש מצרי מכה איש עברי

מאחיו, לא יכל משה לסבול דבר כזה, ויך את המצרי ויטמנהו בחול, ויצא ביום השני והנה שני אנשים עברים נצים ויאמר לרשע למה תכה רעך, ויאמר מי שמך לאיש שר ושופט עלינו, ויאמר משה 'אכן נודע הדבר'. כלומר שביום הראשון כשראה גוי מכה יהודי, היה מתפלל היתכן דבר כזה, 'ויפן כה כה' להתבונן מה זה ועל מה זה נעשה כדבר הזה שגוי מכה ליהודי, אבל כשראה למחרתו ששני אנשים עברים נצים, אמר 'אכן נודע הדבר' עתה הבנתי מדוע ראיתי אתמול מצרי מכה עברי, אע"פ שלא הכהו רק הרים ידו כבר נקרא 'רשע', כי בעבורו נהרג אתמול יהודי ע"י הגוי, גם בכנפיק נמצאו דם נפשות נקיים. וזה שאמר לו 'למה תכה' אע"פ שעדיין לא הכה, כונת משה היתה ליהודי שהוכה אתמול ע"י המצרי, שזה הרשע גרם לזה. וכע"ז פרש"י על ענין דלטוריא.

אכן נודע סיבת העיוות הישמעאלי לשם שמים

ע"פ דבריו י"ל מדוע עשה הקב"ה סילוף נורא כזה שהישמעאלים ירצחו ויטבחו 'לשם שמים', שמא אנו גרמנו זאת שיכולים לעשות עוולות ולומר שזה לשם שמים... אכן נודע הדבר. ועל זאת עלינו לשוב בתשובה ולתקן מעשינו בימים האלה.

אין היצר יכול להטעותינו אלא לשם שמים

נסיים בדבר טוב, עמך כולם צדיקים, דיברנו עכשיו לימוד זכות על כל מעשה הקנאות שעשו בכל הגלות, אף אם לא היה באמת, היה זה בכונה לשם שמים, היה נדמה באמת שפלוני אינו נוהג כראוי, ומצוה לביישו ולבזותו ולכתוב עליו כתבי פלסתר, כי לכל העם בשגגה, בני אברהם יצחק ויעקב רחמנים גומלי חסדים וביישנים, לא היה היצר הרע מצליח להביא אותם לשפלות כזו רק ע"י פיתוי שקרי שהוא לשם שמים. [וכמ"ש בשפת אמת 'אם בעליו עמו לא ישלם'].

בלי ספק שאין הקב"ה חפץ בפירוד לבבות בין בני ישראל ח"ו, גם כשיש חילוקי דעות כמה קוגלאך לאכול בשבת מברכין, או שינוי בדרך העבודה אם להקדים סור מרע או להקדים עשה טוב, כמה דרכים למקום ויש לזכור שכל יהודי יש לו את השליחות שלו בעולם, ה' ברא נפשות רבות וחסרונן, כל נפש הזמין לו הקב"ה מעיין של תורה ונוסח תפילה ששייך לו. הנושא כאוב מאד, לא נזרוק את הנושא הזה מאחד על השני, לא נשליך פצצה זו עם קשת למרחק אלפיים אמה שהכוונה על אותו סכסוך שיש במקום רחוק בעולם, אל תשליך קשתות כערבי, רק כל אחד ימול לבבו, אם לא יהיו שני עברים נצים, לא יכה המצרי את העברי.

אל יהיו מעשינו שלנו כמעשי קמצא ובר קמצא

כתב הרמב"ם בהל' תענית 'מעשינו עתה כמעשינו אז', החורבן היה ע"י שנאת חינום, ועדיין לא נבנה ביהמ"ק, וכלשון הגמ' ביומא 'עידיתם בירה' אם חוקרים אם מעשינו טובים יותר, העדות היא שעדיין לא נבנה ביהמ"ק, רק כשיהיה ביהמ"ק בנוי, נדע נאמנה שכבר נגמר השנאת חינום.

אוי לי אם אומר, אוי לי אם לא אומר, לא נחשב ולא נמנה ברבים כמה וכמה מעשיות שאני בעצמי יודע מהשנה האחרונה, ממש מעשים כמו קמצא ובר קמצא. פחד נורא.

פשוטו של מקרא ורש"י כפשוטו בג'יהאד לשם שמים

הנני מחובר עם איש כשר וצדיק שהוציא לאור חומש מפורש עם 'רש"י כפשוטו', וזכה לקרב הרבה מאד מבני ישראל ללמוד תורת משה רבינו עם פירוש רש"י. ואח"כ הדפיס חומש בשם 'פשוטו של מקרא', ויש אנשים שמחפשים עם זכויות מגדלת למצוא איזה טעות, ומכריזים על שלומי אמוני ישראל שהם מינים ואפיקורסים, ורודפים אותם ברדיפות שלא שמעום אבותינו, מאיימים ברציחות הכאות וקללות באופן נורא מאד, ביודעי ומכירי קאמינא, וב"ה גם אני נרדף מחמת סוגיא זו, ומסתמא לאחר דברי אלה אהיה נרדף יותר גדול, אבל המצב איום ונורא, אנשים עומדים בצד ורואים תשפוכת דם צדיקים ושותקים, אם לא דם בגשמיות הרי רוצחים אנשים כשרים בחרבות שבשפתותיהם.

אין הכי נמי כל ספר וספר צריך הגהה, ויש לתקן פה ושם, אך לא להפוך את המחבר הכשר לרשע ומוסר שמורידין ולא מעלין.

הגם שיש רבנים שחתמו, הרי הכל יודעים כבר כמה שוה חתימה של רב לאחר שמראים לו רק צד אחד בנושא, ומטעים אותם בלשון חלקלקה כדי שיחתמו כנגד. לצערי אני יודע כמה מעשיות משנה זו ממש כמו קמצא ובר קמצא, וכל כוונת הלוחמים רק לשם שמים, אני מכיר אותם, נפגשתי עמם, אנשים כשרים גם הם, מניחים תפילין רש"י ורבינו תם ומתפללין כותיקין, באמת כונתם לשם שמים, אבל יש להתענות אלף תעניות לפני ששופכים דם ישראל בכתבי פלסטר ברבים.

גם בשמיני עצרת בבוקר באו אלפי ישמעאלים 'לשם שמים' והרגו ורצחו ושפכו דם באופן נורא, ב"ה בני ישראל אין עורפים ראשים בגשמיות, אבל רודפים ומבזים בכתביהם ובלשונם, הקב"ה רוצה לעורר אותנו.

ובאמת מה שעשיתי עכשיו גם אני יריתי חץ למרחוק, כי לא אני הלוחם ולא הנלחם, כל אחד צריך לבדוק סביבו ובתוכו האם אין דברים שהוא עושה לשם שמים, ומבזה את זולתו בכך. יש לנו בעיות אחרות בדורינו שבהם באמת צריכים ללחום, על התאוות מאמריקה ומפאריז שטובחים את הדור הצעיר על מזבח התאוות והמותרות והמודרניזציה, אבי אבות הטומאה המבקש לטמא נשמות ישראל בשער החמישים דטומאה, בזה צריכים ללחום בכל תוקף. ולא לרדוף יהודי שהתייגע לחבר חומש עם ביאור 'פשוטו של מקרא', אם כואב שם הספר אפשר לשנות שם הספר, גם ספר 'שני לוחות הברית' לא הסכימו לקרוא כך, וקראוהו בראשי תיבות, וכן תורת משה דהחת"ס. אבל יהודי שהדפיס חומש עם רש"י, וביאר דברי רש"י באופן מופלא מאד, והוסיף לבאר גם מדברי רבותינו הראשונים, כולם מרבתינו הקדושים, איך אפשר להחרים מי שמלקט דברי הרשב"ם והספורנו והרש"ר הירש והנצי"ב, הרי הוא חיבור מופלא מאד, מומלץ לכל יהודי מגדול ועד קטן, בדוק ומנוסה מבראשית עד לעיני כל ישראל אין בו נפתול ועקש. אם יש אנשים שאמרו שיש בו נפתול ועקש, בכל דבר שהודפס בעולם ומוציאים מאמצע הדברים חמשה מילים בלבד, יכולים למצוא בהם נפתול ועקש.

באמת שיכולים לצעוק על דברי המדרש רבה, יש שורות במדרש אם הייתי מדגיש רק אותה שורה בלבד, פחד נורא ואיום, אם אלך עם אותם שורות לרבנים שלא למדו מדרש, ויחשבו שזה ספר בן דורינו, בלי ספק שיחתמו מיד שהכותב הוא מין ואפיקורס ואחת דתו...

ב"ה יש רבנים שחזרו בהם, ובקשו מחילה וכתבו 'ברם דברים שאמרתי טעות הוא בידי', וזוהי מדרגה גדולה מאוד לחזור ולהודות על הטעות, לא כל אחד הוא כ"כ גברא רבא כמו האמורא רבא שאוקים אמורא עליה ואמר 'דברים שאמרתי טעות הם בידי'.

מה לנו לגרום פירוד לבבות ושנאת חנם על דברים דקים מן הדקים, איך לוקחים המחבר של החומש הזה, שהוא איש צדיק, חסיד ברסלב, תלמיד הגרי"מ שכטער שליט"א, מתפלל כותיקין, כל יודעיו ומכיריו מעידים שהוא איש כשר, ומדמים אותו למשה דסר שהדפיס חומש עם ביאור ופסלו החת"ס ואמר ב'ספרי הרמ"ד אל תשלחו יד'. מה ענין שמיטה להר סיני?

לא את הפשוטו של מקרא הם פסולים, פוק חזי איך בכל בתי מדרש הוא מתנוסס לתפארה ורבים ממשמשים בו, הם רק מסכנים את איסורו של מן הח"ס על ספרי הרמ"ד, שמא יאמרו אם זה כמו ספרי הרמ"ד, אולי גם ספרי רמ"ד כשרים?, חס ושלום.

קמצא ובר קמצא במנהג ירושלים לשם שמים

ובאמת שגם מעשה דקמצא ובר קמצא יכולים לפרשו לשם שמים, כי אי' בגמ' מנהג אנשי ירושלים שלא היו יושבים בסעודה אא"כ יודעים מי מסב עמם, ומובא בשו"ע, וזה מנהג קדוש וקדום יותר מכל מנהגי בעלזא וסקווירא הקדושים, וכן מבואר ברמב"ם שאדם מושפע בדעותיו מסובביו, כ"ש בזמן סעודה צריך להזהר ביותר, והנה נכנס לסעודה אורח בלתי קרוא, אם הוא ישאר כאן לשבת, ואנשי ירושלים אין מכירין אותו, הרי עוברים עכשיו על מנהג ירושלים שישודתו בהררי קודש שאין יושבים לסעוד אא"כ יודעים מי מסב עמם, וצריך לקיים מנהג ירושלים לשלחו מן הסעודה. או שכל אנשי ירושלים יעזבו את הסעודה, או שישלחו אותו, הרע במיעוטו מוטב לשלח את האורח בלתי קרוא. **לשם שמים.**

אך חז"ל מגלים לנו שחורבן ביהמ"ק היה בגלל שקיימו מנהג ירושלים זה, כיון שנתבזה יהודי אחד בודד! גם בשנת ה' אלפים תשפ"ג ישבנו בתשעה באב על הארץ, ובכינו על חורבן ביהמ"ק, על קמצא ובר קמצא בן ימינו. גם הוא לשם שמים, ה' ישמרינו ויצלינו.

כבר עלה לנו מדי יקר הלימוד הזה, יאמר ה' די לצרותינו, לא יאמר 'לשוא הכיתי את בניכם', שלח לנו ישמעאלים עם חרבות ביד שצועקים 'אללה אכבר', להזכירנו לבטל את ה' לשם שמים' הפסול ממחננו. ואבקש מחילה כי מרוב שיחי וכעסי דברתי עד הנה.

שבת שלום ומבורך.